

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, č. j. 51 A 29/2024-16,

t a k t o:

- I. Řízení o kasační stížnosti **se z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti v záhlaví označenému usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), jako nepřipustný návrh odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. MMR-32820/2024-83. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil usnesení ředitele Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 6. 2. 2024, č. j. 017034/2024/KUSK ve věci námítka podjatosti dvou úředních osob. Dále stěžovatel v kasační stížnosti vznesl požadavky „dle § 36 odst 3 zákč. 150/2002 + dle § 30 + § 138 osř“, jakož i „dle § 9/4 pís C zákč. 549/91 sb“.

[2] Podle krajského soudu byla žaloba typickým příkladem zjevného zneužití práva. I kdyby tomu tak ale nebylo, žalobu by zjevně nebylo možné věcně projednat. Směřuje totiž proti rozhodnutí správního orgánu o námítce podjatosti, které nelze přezkoumat samostatně, ale až s finálním rozhodnutím. Krajský soud tak paralelně shledal také důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.

[3] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) usnesením ze dne 25. 6. 2024, č. j. 5 As 168/2024-5, z důvodu zneužití práva i zjevné neúspěšnosti kasační stížnosti zamítl žádost stěžovatele o přiznání osvobození od soudního poplatku (výrok I.) i jeho návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti (výrok II.). Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů,

stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, který podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků činí částku 5 000 Kč (výrok III.). Zároveň jej vyzval, aby s ohledem na požadavek zastoupení advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s. ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení buďto předložil plnou moc udělenou jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (výrok IV.).

[4] Usnesení zahrnovalo poučení stěžovatele o následcích nevyhovění některé z těchto výzev. Stěžovateli bylo doručeno v úterý 2. 7. 2024 vložním do domovní schránky podle § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. (doručenka na č. l. 9 spisu NSS). Lhůta 15 dnů pro zaplacení soudního poplatku uplynula ve středu 17. 7. 2024.

[5] Stěžovatel požádal, aby Nejvyšší správní soud podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích nezastavil řízení. Podle tohoto ustanovení by tak mohl postupovat, „*je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatník mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě podle odstavců 1 a 2 sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit*“. Uvedené podmínky nebyly v posuzované věci splněny. Smyslem citovaného ustanovení je zohlednit situaci, kdy poplatník je ochoten a schopen soudní poplatek uhradit, ale zabránila mu v tom jiná událost. Toto ustanovení ale nesměruje na případy, kdy poplatník tvrdí, že není schopen soudní poplatek uhradit z důvodu svých nepříznivých majetkových poměrů, a o jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku již soud pravomocně rozhodl tak, že se mu osvobození nepřiznává (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 32 Cdo 76/2015). Stěžovatel žádné skutečnosti, které by opodstatňovaly postup podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích netvrdil ani neosvědčil.

[6] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v určené lhůtě soudní poplatek nezaplatil a nebyl dán ani důvod podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, Nejvyšší správní soud podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení zastavil. K tomu kasační soud dodává, že stěžovatel v určené lhůtě ani nepředložil požadovanou plnou moc udělenou advokátovi, ani neprokázal, že zastoupení advokátem se u něj nevyžaduje, neboť sám má vysokoškolské právnické vzdělání.

[7] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., který stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

